KOMMISSIONENS BESLUTNING

af 7. februar 2007

om den punktafgiftsfritagelse for mineralolie anvendt som brændsel ved produktion af aluminiumoxid i Gardanne, Shannon-regionen og på Sardinien, som henholdsvis Frankrig, Irland og Italien har indført (sag C 78/2001 (ex NN 22/01), C 79/2001 (ex NN 23/01), C 80/2001 (ex NN 26/01))

(meddelt under nummer K(2007) 286)

(Kun den engelske, den franske og den italienske udgave er autentiske)

(EØS-relevant tekst)

(2007/375/EF)

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 88, stk. 2, første afsnit,

under henvisning til aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, særlig artikel 62, stk. 1, litra a),

efter i henhold til ovennævnte bestemmelser at have opfordret interesserede parter til at fremsætte deres bemærkninger [1], under hensyn til de indkomne bemærkninger, og

ud fra følgende betragtninger:

1. SAGSFORLØB

(1) Beskatningen af mineralolie har været harmoniseret på EU-plan siden ikrafttrædelsen af Rådets direktiv 92/81/EØF af 19. oktober 1992 om harmonisering af punktafgiftsstrukturen for mineralolier [2]. Brug af mineralolie til aluminiumoxidproduktion var ikke udelukket fra direktiv 92/81/EØF's anvendelsesområde og var heller ikke genstand for nogen obligatorisk eller fakultativ fritagelse efter direktivets artikel 8. I artikel 6 i Rådets direktiv 92/82/EØF af 19. oktober 1992 om indbyrdes tilnærmelse af punktafgiftssatserne for mineralolier [3] var der fastsat en mindstesats for punktafgiften på svær brændselsolie, som medlemsstaterne skulle anvende fra 1. januar 1993. Ved forskellige beslutninger har Rådet dog givet Frankrig, Irland og Italien bemyndigelse til at fritage mineralolie anvendt til produktion af aluminiumoxid i henholdsvis Gardanne og Shannon-regionen samt på Sardinien fra den punktafgift, der ellers skulle være pålagt. De seneste rådsbeslutninger er Rådets beslutning 2001/224/EF af 12. marts 2001 om punktafgiftsnedsættelser og -fritagelser for visse mineralolier, når disse anvendes til særlige formål [4], som indeholder bemyndigelse til fritagelse frem til 31. december 2006.

(2) Ved Rådets direktiv 2003/96/EF af 27. oktober 2003 om omstrukturering af EF-bestemmelserne for beskatning af energiprodukter og elektricitet [5] blev direktiv 92/82/EØF ophævet med virkning fra 31. december 2003. I artikel 2, stk. 4, litra b), i direktiv 2003/96/EF fastsættes der flere energianvendelser, som direktivet ikke finder anvendelse på, bl.a. dobbelt anvendelse af energiprodukter. I artikel 2, stk. 4, litra b), andet led, fastsættes det, at anvendelse af energiprodukter til kemisk reduktion og til elektrolyse og metallurgiske processer skal anses for dobbelt anvendelse. Brug af mineralolie til aluminiumoxidproduktion falder ind under denne kategori. Siden 31. december 2003 har der således ikke længere været nogen mindstesats for punktafgiften på svær brændselsolie anvendt til aluminiumoxidproduktion. Undtagelserne i beslutning 2001/224/EF og andre tilsvarende undtagelser blev inkorporeret i bilag II til direktiv 2003/96/EF.

(3) Ved beslutning C(2001)3296, C(2001)3300 og C(2001) 3295 af 30. oktober 2001 [6] indledte Kommissionen proceduren efter traktatens artikel 88, stk. 2, over for disse fritagelser. Ved Kommissionens beslutning 2006/323/EF [7] af 7. december 2005 (meddelt under dokumentnummer K(2005)4436) indstillede Kommissionen denne procedure for den støtte, der var ydet i perioden frem til 31. december 2003, men erklærede en del af denne støtte uforenelig med fællesmarkedet. For perioden efter 1. januar 2004 blev proceduren udvidet. Betragtning nr. 6-15 i beslutning 2006/323/EF indeholder en detaljeret beskrivelse af korrespondancen mellem Kommissionen, de berørte medlems-stater, støttemodtagerne og brancheorganisationen European Aluminium Association (»EAA«) før december 2005.

[1] EFT C 30 af 2.2.2002, s. 17, s. 21 og s. 25, og EUT C 109 af 9.5.2006, s. 2.

[2] EFT L 316 af 31.10.1992, s. 12. Senest ændret ved direktiv 94/74/EF (EFT L 365 af 31.12.1994, s. 46).

[3] EFT L 316 af 31.10.1992, s. 19. Ændret ved direktiv 94/74/EF.

[4] EFT L 84 af 23.3.2001, s. 23. Kommissionens beslutning af 7.12.2005 indeholder detaljeret henvisning til de tidligere beslutninger.

[5] EUT L 283 af 31.10.2003, s. 51. Senest ændret ved direktiv 2004/75/EF (EUT L 157 af 30.4.2004, s. 100).

[6] Se fodnote 1.

[7] EUT L 119 af 4.5.2006, s. 12.

(4) Beslutning 2006/323/EF blev fremsendt til Frankrig, Irland og Italien med breve af 8. december 2005 (D/206670, D/206671, D/206673). Den blev fremsendt til de berørte støttemodtagere og EAA ved breve af 23. januar 2006 (D/50525, D/50526, D/50527 og D/50528). De tre medlemsstater og to af støttemodtagerne anlagde sag mod denne beslutning ([8]). Den irske støttemodtager, Aughinish Alumina Ltd (»Aughinish«) indgav tillige begæring om, at beslutningens gennemførelse blev stillet i bero. Begæringen blev registreret under sagsnummer T-69/06R. Ved kendelse af 2. august 2006 ([9]) afviste Første-instansretten begæringen om foreløbige forholdsregler.

(5) Beslutning 2006/323/EF blev offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende* den 4. maj 2006, og tredjemand blev opfordret til at fremsætte bemærkninger i en meddelelse offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende* den 9. maj 2006 ([10]). Kommissionen modtog bemærkninger fra Aughinish med brev af 9. juni 2006 (registreret samme dag under nr. A/34490) og fra den italienske støttemodtager, Eurallumina SpA (»Eurallumina«), med brev af 24. juli 2006 (registreret 25. juli 2006 under nr. A/35967). Sidstnævnte blev først fremsendt og modtaget efter udløbet af den enmånedsfrist, der var fastsat i meddelelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*, og Kommissionen har derfor i princippet ikke pligt til at tage disse bemærkninger med i betragtning i denne sag. Kommissionen underrettede Eurallumina herom med brev af 2. august 2006 (D/56648). Eurallumina svarede med brev af 3. august 2006 (registreret den 4. august 2006 under nr. A/36269). Kommissionen skal dog bemærke, at bemærkningerne fra Eurallumina er en gentagelse af mange af de bemærkninger, Kommissionen allerede havde modtaget i forbindelse med den foregående beslutning, og at deres indhold er nogenlunde det samme som i de bemærkninger, der blev modtaget inden fristens udløb, og som der tages stilling til i denne beslutning.

(6) Bemærkningerne fra Aughinish blev videresendt til Frankrig, Irland og Italien ved breve af 20. juni 2006 (D/55106, D/55107 og D/55109).

(7) Frankrig og Irland anmodede om at få fristen for fremsættelse af bemærkninger til beslutning 2006/323/EF forlænget, og denne anmodning blev imødekommet af Kommissionen. Kommissionen erindrede Irland og Italien om, at den havde indkaldt bemærkninger ved breve af 9. marts 2006 (D/52054 og D/52055). Frankrig, Irland og Italien fremsatte deres bemærkninger til Kommissionens beslutning ved breve af henholdsvis 14. februar 2006 (registreret 15. februar 2006 under nr. A/31248), 12. april 2006 (registreret 18. april 2006 under nr. A/32940) og 17. maj 2006 (registreret 18. maj 2006 under nr. A/33852).

(8) Frankrig fremsatte sine bemærkninger til Aughinishs bemærkninger ved brev af 27. juli 2006 (registreret 28. juli 2006 under nr. A/35952). Ved e-mail af 24. juli 2006 meddelte Italien Kommissionen, at Italien ikke havde nogen yderligere bemærkninger.

([8]) Sag T-50/06, T-56/06, T-60/06, T-62/06 og T-69/06.

([9]) EUT C 249 af 14.10.2006, s. 10.

([10]) Se fodnote 1 og 7.

2. DETALJERET BESKRIVELSE AF FORANSTALTNINGERNE

(9) Disse foranstaltninger består i en fuldstændig punktafgiftsfritagelse for svær brændselsolie anvendt til aluminiumoxidproduktion. Det er henholdsvis Alcan, Aughinish og Eurallumina ([11]), der har draget fordel af den franske, den irske og den italienske afgiftsfritagelse.

(10) Den irske afgiftsfritagelse har hjemmel i § 100(1)(e) i den irske finanslov for 1999, der hjemler fritagelse fra mineralolieafgiften for »brændselsolie til brug i eller ved produktionen af aluminiumoxid eller til opretholdelse af den fabrik, hvor denne produktion foregår«. I begrundelsen til finansloven forklares det, at »§ 100 hjemler mineralolieafgiftslempelser for olie brugt til særlige formål eller i andre særlige situationer. Der er tale om andre formål end som motorbrændstof eller fyringsolie, eksport, brændselsolie anvendt til aluminiumoxidproduktion, olie brugt til skibsfart, svær brændselsolie brugt til trafikflyvning og genbrugsolie«. Fritagelsen for mineralolie brugt i aluminiumoxidproduktionen blev indført i Irland i 1983. Den oprindelige lovhjemmel for fritagelsen blev ophævet i 1999, men fritagelsen blev bibeholdt i finansloven for 1999.

(11) Den italienske punktafgiftsfritagelse gælder for alle virksomheder, der bruger mineralolie til produktion af aluminiumoxid som omhandlet i punkt 14 i tabel A i den konsoliderede punktafgiftslov. Fritagelsen blev indført ved lov nr. 331 af 12. november 1990 om gennemførelse af § 8, stk. 5, i Decreto Legge nr. 261 af 15. september 1990. Denne bestemmelse er inkorporeret i alle efterfølgende love, herunder også de italienske love til gennemførelse af direktiv 92/81/EØF og de successive konsoliderede punktafgiftslove.

(12) Den franske fritagelse har hjemmel i den ændrede finanslov for 1997 (»Loi de finances rectificative pour 1997«). Ifølge lovens § 6 kan der »ydes fritagelse fra forbrugsafgiften for leverancer af svær olie med et svovlindhold på under 2 % opført under punkt 28 a i tabel B i toldlovens § 265, stk. 1, når denne olie er bestemt til brug som brændsel til aluminiumoxidproduktion.« Toldlovens § 265 a omhandler produkter til brug til andre formål end som motorbrændstof eller fyringsolie, men indeholder f.eks. ikke tilsvarende bestemmelser om brug af mineralolie i andre industrigrene.

(13) Betragtning nr. 16-23 i beslutning 2006/323/EF indeholder en mere indgående beskrivelse af foranstaltningerne og støttemodtagerne. De berørte medlemsstater har ikke oplyst, om de agter at videreføre fritagelsen efter 2006, og de har heller ikke underrettet Kommissionen om nogen ændringer i den gældende lovgivning, specielt som følge af gennemførelsen af direktiv 2003/96, som kunne påvirke Kommissionens vurdering.

([11]) Se www.alcan.com, www.glencore.com og www.eurallumina.com.

(14) De relevante afgiftssatser er blevet ændret, efter at proceduren i denne sag blev indledt. Den 1. juli 2006 udgjorde den gældende punktafgift på svær brændselsolie til erhvervs-mæssig brug i Frankrig og Irland henholdsvis 18,50 EUR og 15,00 EUR. Samme dato lå den gældende afgift i Italien på 63,75 EUR pr. ton svær brændselsolie med et svovlindhold på over 1 % og 31,39 EUR pr. ton svær brændselsolie med et svovlindhold på under 1 %.

3. BEGRUNDELSE FOR AT INDLEDE OG UDVIDE PROCEDUREN EFTER TRAKTATENS ARTIKEL 88, STK. 2

(15) I sine beslutninger af 30. oktober 2001 om at indlede proceduren i traktatens artikel 88, stk. 2, udtrykte Kommissionen tvivl om støttens forenelighed med fællesmarkedet i henhold til fællesskabsretningslinjerne for statsstøtte med regionalt sigte ([12]), specielt i lyset af reglerne om driftsstøtte i disse retningslinjer. Kommissionen nærede også tvivl om, hvorvidt støtten stemte overens med fællesskabsrammebestemmelserne for stats-støtte til miljøbeskyttelse fra 1994 ([13]) og 2001 ([14]) (»miljørammebestemmelserne«).

(16) I beslutning 2006/323/EF anførte Kommissionen, at den nærede samme tvivl, hvad angår perioden efter 1. januar 2004. I betragtning af, at medlemsstaterne og interesserede parter ikke havde haft lejlighed til at fremsætte deres bemærkninger til den retstilstand, der blev skabt med direktiv 2003/96/EF, fandt Kommissionen det mest rigtigt at udvide den formelle undersøgelsesprocedure.

4. BEMÆRKNINGER FRA FRANKRIG, IRLAND OG ITALIEN SAMT FRA TREDJEPARTER

(17) Medlemsstaterne og støttemodtagerne fastholder generelt de bemærkninger, de tidligere fremsatte, og som er opsummeret i betragtning nr. 26-56 i beslutning 2006/323/EF. Nogle af deres argumenter er blevet uddybet. Desuden har de tillige fremsat følgende bemærkninger.

(18) Foranstaltningerne udgør ikke statsstøtte, hvilket bekræftes af direktiv 2003/96/EF. De hænger sammen med de respektive afgiftssystemers karakter og logik. Hvis de skulle udgøre statsstøtte, ville de udtrykkeligt være tilladt efter statsstøttedirektiv 2003/96/EF, i det mindste for perioden frem til 31. december 2006. Under alle omstændigheder gav dette direktiv støttemodtagerne berettigede forventninger. Hvis støtten blev krævet tilbagebetalt, ville det også være i strid med princippet om retlig forudselighed og god forvaltning i betragtning af modsigelserne i forhold til de rådsafgørelser, der var baseret på kommissionsforslag, den betydelige tid, Kommissionens sagsbehandling har taget, og den måde, hvorpå Kommissionen har gennemført sine undersøgelser. Støttemodtagerne har foretaget langsigtede kapitalinvesteringer i tillid til rådsafgørelserne og direktivet. Kommissionen burde derfor ikke kunne vedtage en beslutning, der åbenlyst var i modstrid med den måde, den havde forholdt sig på over en lang periode.

(19) Reglerne i direktiv 2003/96/EF har forrang for statsstøttereglerne. Kommissionen kunne kun anfægte foranstaltningernes gyldighed efter artikel 18, stk. 1, i direktiv 2003/96/EF og ikke efter statsstøttereglerne. Det ville være i strid med *effet utile*-princippet at anvende statsstøttereglerne.

(20) Irland og Aughinish gør gældende, at den irske foranstaltning udgør eksisterende støtte, og at Kommissionens fortolkning af artikel 15 i Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af 22. marts 1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af EF-traktatens artikel 93 ([15]) er forkert — efter udløbet af den tiårige forældelsesfrist kunne Kommissionens brev af 17. juli 2000 ikke være en foranstaltning, der afbrød forældelsesfristen, og afgifts-foranstaltningen ville udgøre eksisterende støtte også i perioden efter 17. juli 1990. De gør desuden gældende, at Kommissionens vurdering af karakteren af aftalerne mellem Aughinish og de irske myndigheder er forkert — der blev indgået bindende tilsagn før Irlands tiltrædelse af Fællesskaberne.

(21) Italien gør gældende, at foranstaltningen er nært knyttet til virkeliggørelsen af miljømål i relation til miljøproblemerne omkring aluminiumoxidproduktionen. Aughinish peger på, at fritagelsen i det mindste stemmer overens med miljørammebestemmelsernes ånd og fremfører, at *»selve det faktum, at vi slipper for en stor del af afgiften, giver os et mere end tilstrækkeligt incitament til at forbedre miljøbeskyttelsen«*.

(22) Irland gør gældende, at man fra 1. januar 2004 kunne have iværksat alternative foranstaltninger, hvis man havde vidst, at fritagelsen sandsynligvis ville blive fundet uforenelig med fællesmarkedet. Irland henviser til muligheden for at udvide afgifts-lempelsen til også at omfatte svær brændselsolie med dobbelt anvendelse i alminde-lighed. På den måde kunne afgiftslempelsen ifølge Irland være blevet omdannet til en generel foranstaltning eller til en statsstøtte, der kunne accepteres f.eks. efter miljø-rammebestemmelserne. I lyset heraf ville det være helt urimeligt at kræve tilbage-betaling med tilbagevirkende kraft. Irland understreger ydermere, at Aughinish gennem-førte forskellige investeringer på grundlag af en rimelig forventning om, at afgifts-fritagelserne ville fortsætte med at gælde indtil i hvert fald december 2006.

(23) Kommissionen burde godkende støtten ud fra en økonomisk vurdering af dens virkninger på aluminiumoxidmarkedet og konkurrenceforholdene dér. Kommissionen burde i sin vurdering af statsstøtte tage hensyn til eksterne konkurrenceevneeffekter, således som det hedder i handlingsplanen på statsstøtteområdet. Der er givet detaljerede oplysninger om markederne.

(24) Kommissionen burde stille den formelle undersøgelsesprocedure i bero, indtil Domstolen har afgjort de spørgsmål, den skal tage stilling til i de sager, der er indbragt mod beslutning 2006/323/EF. Aughinish gør

([12]) EFT C 74 af 10.3.1998, s. 9.
([13]) EFT C 72 af 10.3.1994, s. 3.
([14]) EFT C 37 af 3.2.2001, s. 3.
([15]) EFT L 83 af 27.3.1999, s. 1. Senest ændret ved forordning (EF) nr. 1791/2006 (EUT L 363 af 20.12.2006, s. 1).

derudover gældende, at det var forkert, at Kommissionen traf beslutning om at udvide artikel 88, stk. 2-proceduren ved indføjelse af en betragtning herom i beslutning 2006/323/EF. Kommissionen burde have vedtaget en særskilt beslutning herom.

(25) EAA fremsatte ingen yderligere bemærkninger i forhold til de tidligere fremførte punkter, der er opsummeret i betragtning nr. 50 i beslutning 2006/323/EF.

(26) Bemærkningerne fra medlemsstater og støttemodtagere falder stort set sammen med, hvad de har fremført i Domstolen i de verserende sager indbragt mod beslutning 2006/323/EF ([16]).

5. VURDERING

5.1. Proceduremæssige spørgsmål rejst af parterne

(27) Parterne fremfører, at Kommissionen burde stille den formelle undersøgelsesprocedure i bero, indtil Domstolen har afgjort de spørgsmål, der er genstand for de sager, der er indbragt mod beslutning 2006/323/EF ([17]). Den beslutning drejer sig imidlertid om tiden frem til 31. december 2003, mens den foreliggende beslutning omhandler tiden efter 1. januar 2004. Desuden gælder førstnævnte beslutning, medmindre og indtil Førsteinstansretten annullerer den. Derfor og som følge af den fortsatte fordrejning af konkurrencen, som statsstøtten indebærer, ser Kommissionen ikke nogen grund til at stille proceduren i bero.

(28) Kommissionens beslutning om at udvide artikel 88, stk. 2-proceduren blev ikke blot truffet ved at indføje en bemærkning herom i en betragtning i en retsakt. Opmærksomheden blev specielt henledt på procedurens udvidelse i præamblen til beslutning 2006/323/EF. Beslutninger om at indlede en undersøgelsesprocedure efter traktatens artikel 88, stk. 2, tager form af et brev til en medlemsstat, og der er derfor ikke noget krav om, at det sker ved en normativ beslutning med betragtninger og artikler. Det fremgår desuden klart af de sager, der er indbragt mod beslutning 2006/323/EF, og af de bemærkninger, der er indkommet om procedurens udvidelse, at interesserede parter var i stand til at skaffe sig fuldt indblik i alle aspekter ved den beslutnings indhold.

5.2. Eksistensen af statsstøtte efter 1. januar 2004

(29) Traktatens artikel 87, stk. 1, fastsætter, at »statsstøtte eller støtte, som ydes ved hjælp af statsmidler under enhver tænkelig form, og som fordrejer eller truer med at fordreje konkurrencevilkårene ved at begunstige visse virksomheder eller visse produktioner, er uforenelig med fællesmarkedet i det omfang, den påvirker samhandelen mellem medlemsstaterne«.

(30) Det er klart, at fritagelserne finansieres med statsmidler, eftersom staten giver afkald på et vist beløb, som den ellers ville få ind.

(31) Som anført i betragtning nr. 60, 61 og 62 i beslutning 2006/323/EF, giver foranstalt-ningen støttemodtagerne en fordel og kan antages at påvirke samhandelen mellem medlemsstater og fordreje eller true med at fordreje konkurrencen. Punktafgifts-fritagelserne nedbringer omkostningerne ved et væsentligt input og begunstiger derfor de pågældende virksomheder, der bliver stillet i en mere gunstig økonomisk situation end andre virksomheder, der anvender mineralolie i andre industrigrene eller regioner. Den omstændighed, at konkurrerende aluminiumoxidproducenter i andre medlemsstater måske ikke slet er underlagt tilsvarende afgifter, og at støttemodtagerne har gennemført investeringer for at mindske miljøvirkningerne af deres produktion, ændrer intet ved denne vurdering.

(32) Foranstaltningerne begunstiger *visse* virksomheder, da de kun gælder for virksomheder, der anvender svær brændselsolie til produktion af aluminiumoxid, og i praksis er der i hver medlemsstat kun én virksomhed, der kan nyde godt af fritagelsen: Aughinish i Shannon-regionen, Eurallumina på Sardinien og Alcan i Gardanne. Af de grunde, der blev nævnt i betragtning nr. 33-40, kan de ikke anses for at være begrundet i de respektive energiafgiftssystemers karakter og struktur.

(33) Dobbelt anvendelse af energiprodukter samt brug af dem til andet end brændsel og mineralogiske processer falder ikke ind under direktiv 2003/96/EF, og medlemsstaterne har siden 1. januar 2004 selv kunnet bestemme, om de ville belægge sådanne anvendelser med afgift. En fritagelse for sådanne energianvendelser *kan* udgøre en generel foranstaltning, der ikke indebærer statsstøtte, hvis den falder inden for rammerne af det nationale afgiftssystems karakter og logik. I betragtning nr. 22 i direktiv 2003/96/EF hedder det, at »*energiprodukter generelt skal være underlagt fællesskabsregler, når de anvendes som brændsel til opvarmning eller motorbrændstof. Det er derfor i overensstemmelse med afgiftsordningens karakter og logik, at reglerne ikke omfatter dobbelt anvendelse af energiprodukter og anvendelse af energiprodukter til andet end brændsel til opvarmning eller motorbrændstof, samt til mineralogiske processer.*«

(34) Ved vedtagelsen af direktiv 2003/96/EF udtalte Rådet og Kommissionen desuden i en fælleserklæring ([18]), at »*energiprodukter generelt skal være underlagt EF-regler, når de anvendes som brændsel til opvarmning eller motorbrændstof. Det kan betragtes som værende i overensstemmelse med afgiftsordningens karakter og logik, at reglerne ikke omfatter dobbelt anvendelse af energiprodukter og anvendelse heraf til andet end brændsel og brændstof samt mineralogiske processer.*

([16]) Se fodnote 7.
([17]) Se fodnote 7.
([18]) Addendum til protokoludkast 14140/03 af 24.11.2003, http://register.consilium.eu.int/pdf/en/03/st14/st14140-ad01.en03.pdf

Medlemsstaterne kan så træffe foranstaltninger til at lægge afgift på anvendelser eller undlade det eller til helt eller delvis at lægge afgift på de enkelte anvendelser. Elektricitet, der anvendes til lignende formål, behandles på samme måde. Sådanne undtagelser fra den generelle ordning eller differentieringer i ordningen, der er begrundet i afgiftsordningens karakter eller generelle opbygning, vedrører ikke statsstøtte.«

(35) Rådet udtalte også, at »*Rådet erklærer desuden, at det opfatter den retlige situation, der opstår ved dette direktivs udstedelse i forbindelse med traktatens regler om statsstøtte, sådan som den blev fremstillet af Kommissionen på Fiskalgruppens møde den 14. november 2002.*« I det arbejdsdokument, der blev drøftet på dette møde ([19]), redegjorde Kommissionen ikke blot for, hvad der skal forstås ved »generelle foranstaltninger«, men udtalte også, at »*udkastet til direktivet om energibeskatning indeholder adskillige valgmuligheder, der gør det umuligt at vide på forhånd, hvorvidt den måde, de implementeres på i medlemsstaterne, vil give anledning til statsstøtte efter artikel 87 eller ej*«. I betragtning (32) og artikel 26, stk. 2, i direktiv 2003/96/EF erindres medlemsstaterne derfor om den forpligtelse, de i henhold til traktatens artikel 88, stk. 3, har til at anmelde statsstøtte.

(36) I den konkrete sag har hverken Frankrig, Irland eller Italien eller nogen af støttemodtagerne godtgjort, at fritagelserne beror på de nationale afgiftssystemers karakter og logik. Ingen af dem har f.eks. forklaret, hvorvidt dobbelt anvendelse af energiprodukter i andre produktionsprocesser har været fritaget eller givet en begrundelse herfor, hvis det ikke var tilfældet. De har heller ikke givet nogen forklaring på, hvordan fritagelserne hænger sammen med de nationale afgifter på elektricitet hovedsagelig anvendt til elektrolyse- og metallurgiprocesser og energi-anvendelse i mineralogiske processer, som også er energianvendelser, der i henhold til artikel 2, stk. 4, litra b), i direktiv 2003/96/EF ikke falder ind under dette direktiv.

(37) Italien oplyste, at hvis nogen anden industrivirksomhed havde anmodet om samme fordel, ville den ikke være stødt på nogen hindringer for dens adgang til det relevante marked. Det er imidlertid ikke klart, hvad der menes hermed, og om det betyder, at enhver anden industri end aluminiumoxidindustrien ville kunne opnå den samme fordel. Under alle omstændigheder ville fordelen ikke være automatisk, som det er tilfældet med aluminiumoxid. Med hensyn til begrundelsen for fritagelsen henviste Italien f.eks. i sit brev af 7. december 2000 til »anerkendelsen af øen (Sardinien) som et meget dårligt stillet område og de mulige negative beskæftigelsesvirkninger« (»*reconoscimento dell'isola* (Sardegna) *quale area fortemente disagiata, ed i possibili effetti negative sull'occupazione*«).

([19]) Kommissionens arbejdsdokument om statsstøtteaspekterne i forbindelse med forslaget til et rådsdirektiv om energibeskatning, SEK (2002) 1142 af 24.10.2002. Samme formulering findes i en tidligere rapport til Økofin-Rådet og i Rådets konklusioner (formandskabets notat til Coreper/Økofin-Rådet den 13.12.2001 FISC 255 af 30.11.2001). Se også betragtning 63 i beslutningen af 7. november 2005.

(38) Hvad den irske fritagelse angår, indeholder § 100 i den irske finanslov for 1999 visse andre specifikke fritagelser, men det får ikke fritagelsen for aluminiumoxid-produktionen til at bero på logikken i det overordnede system. Det viser snarere, at fritagelsen for aluminiumoxid er en særfritagelse ved siden af andre særfritagelser, således som det også fremgår af lovens præambel ([20]). Desuden udelukker den irske lov også andre potentielle nye aktører fra afgiftsfritagelsen, når dobbeltanvendelsen af energi omfatter andre produktionsprocesser. Med hensyn til den irske situation medgiver Aughinish, at virksomheden »*ikke tror, at der er andre industrier (der nyder godt af en punktafgiftsnedsættelse som aluminiumoxidindustrien)*« og »*heller ikke er bekendt med nogen klager over diskrimination*«. Dette forekommer snarere at bekræfte, at foranstaltningen har selektiv karakter.

(39) I deres brev af 7. august 1998 anførte de franske myndigheder, at de anmodede om undtagelsen fra direktiv 92/81 for at få »indført en afgiftsordning, der ikke vil ramme *sektoren* for hårdt« (»pour pouvoir instaurer un regime d'accise non pénalisant *pour le secteur*«) (kursiv tilføjet). Fritagelsen ville kun tage sigte på at genoprette bedre konkurrencevilkår mellem Péchiney, som var blevet overtaget af Alcan, og de andre producenter i Fællesskabet. Toldlovens § 265 a indeholdt ikke tilsvarende bestemmelser angående energianvendelse i andre sektorer.

(40) I realiteten har medlemsstaterne og støttemodtagerne ikke godtgjort nogen overordnet logik i deres respektive afgiftssystemer. Ud fra de foreliggende oplysninger finder Kommissionen, at begrundelsen for at yde støtten snarere beror på de omstændigheder, der gør sig gældende for aluminiumoxidproduktionen i de konkrete berørte regioner. Disse argumenter hænger ikke sammen med de respektive nationale afgiftssystemers karakter og logik. Kommissionen drager derfor den konklusion, at fritagelserne fortsat er yderst selektive, idet de fremmer produktionen af et bestemt produkt og *de facto* begunstiger bestemte virksomheder, og at de ikke kan begrundes ud fra hensyn til de nationale afgiftssystemers logik.

(41) Det må følgelig konkluderes, at de her omhandlede afgiftsfritagelser udgør statsstøtte.

5.3. **Ny støtte, ikke eksisterende støtte**

(42) Som anført under betragtning nr. (65)-(70) i beslutning 2006/323/EF, udgør støtten fra 1. januar 2004 ikke nogen eksisterende støtte efter artikel 1, litra b), i forordning (EF) nr. 659/1999.

(43) Irlands og Aughinishs påstand om, at fritagelserne udgør støtte ydet før tiltrædelsen, er i modstrid med det brev fra maj 1983, hvori Irland accepterede, at støtten skulle anmeldes i overensstemmelse med traktatens artikel 88, stk. 3. Desuden er et tilsagn om budgettere med fritagelsen

([20]) Se betragtning 10.

ikke det samme som rent faktisk at yde støtten før tiltrædelsen. Og endelig blev den pågældende lovgivning fuldstændig ændret efter tiltrædelsen.

(44) Som anført i betragtning nr. (70) i beslutning 2006/323/EF udgør den støtte, Irland ydede frem til 17. juli 1990, eksisterende støtte i kraft af den forældelsesfrist, der er fastsat i artikel 15 i forordning (EF) nr. 659/1999. At den tiårige forældelsesfrist er udløbet, betyder ikke, at enhver støtte ydet efter udløbet af den frist også udgør eksisterende støtte. Støtten blev ikke ydet til Aughinish som et engangsfænomen i 1983. Det irske lovgrundlag for ydelsen af denne fritagelse er generelt formuleret som en fritagelse for aluminiumoxidproduktion, og med denne retstilstand ville fritagelsen gælde for enhver anden aluminiumoxid-producent, der påbegyndte en produktion i Irland. Desuden var fritagelsen til Aughinish ikke defineret på tidspunktet for lovgrundlagets vedtagelse, og dens værdi kunne heller ikke vurderes på daværende tidspunkt, idet hverken udviklingen i de afgifter, Aughinish blev fritaget for, eller fritagelsens varighed var defineret i lovgrundlaget. Fritagelsen falder derfor ind under definitionen på en støtteordning i artikel 1, litra d), i forordning (EF) nr. 659/1999, fordi der er tale om en »retsakt, på grundlag af hvilken der uden yderligere gennemførelsesforanstaltninger kan ydes individuel støtte til virksomheder, som inden for denne retsakt defineres generelt og abstrakt«. Støtten består følgelig af en række tilskud, der blev ydet, hver gang Aughinish gennemførte en toldbehandling, der uden fritagelsen ville have resulteret i et afgiftstilsvar. Den støtte, der er ydet fra og med 17. juli 1990, udgør derfor ikke eksisterende støtte efter artikel 15 i forordning (EF) nr. 659/1999.

5.4. Foreneligheden af støtten ydet efter 1. januar 2004

5.4.1 *Forenelighed i relation til miljøstøttereglerne*

(45) Kommissionen har undersøgt, om den støtte, som Frankrig, Irland og Italien har ydet efter 1. januar 2004, opfylder betingelserne for at være fritaget fra statsstøtteforbuddet i artikel 87, stk. 1. Støtten består i en fritagelse fra energiafgift, og sådanne afgifter tager ikke alene sigte på skaffe det offentlige indtægter, men også på at mindske energiforbruget og dermed værne om miljøet. Miljørammebestemmelserne fra 2001 indeholder regler for fritagelse fra miljøafgifter. Af ligebehandlings-, gennemsigtigheds- og retssikkerhedshensyn er disse regler bindende for Kommissionen.

(46) Med hensyn til perioden efter 1. januar 2004 indeholder afsnit E.3.2, punkt (47)-(52), i miljørammebestemmelserne fra 2001 regler gældende for alle former for driftsstøtte ydet i form af skattelempelser eller skattefritagelser. Som anført i betragtning nr. (73) og (74) i beslutning 2006/323/EF, kan punktafgifter på mineralolie betragtes som miljøafgifter, de skal betragtes som eksisterende afgifter som omhandlet i punkt 51.2 i rammebestemmelserne, de har mærkbart positive miljøvirkninger som omhandlet i punkt 51.2(a), og de kan behandles, som var de blevet vedtaget på det tidspunkt, hvor punktafgiften blev vedtaget. I overensstemmelse med rammebestemmelsernes punkt 51.2, kan reglerne i punkt 51.1 derfor anvendes.

(47) Ifølge punkt 51.1 kan der tillades afgiftsfritagelser af en tiårig varighed. Efter udløbet af de ti år står det medlemsstaterne frit for i overensstemmelse med miljø-ramme-bestemmelsernes punkt 23 at anmelde en forlængelse af foranstaltningen til Kommis-sionen, som så eventuelt vil tage samme udgangspunkt i sin undersøgelse af foranstalt-ningen, dog under hensyntagen til de positive miljøresultater, der måtte være opnået ved afgiftens indførelse. Den irske og den italienske fritagelse i denne sag har været gældende siden 1993, og den franske har været gældende siden 1997, hvilket betyder, at foranstaltningerne har været gældende i over 10 år.

(48) Ingen af medlemsstaterne har hverken bekræftet eller benægtet, at fritagelserne ville fortsætte med at gælde efter 31. december 2006. Ingen af medlemsstaterne har angivet nogen anden udløbsdato for de nugældende fritagelser end datoen 31. december 2006, der efter fællesskabsretten ikke er nogen bindende udløbsdato, da fritagelserne ikke falder ind under direktiv 2003/96/EF. Ingen af medlemsstaterne har heller ikke anmeldt nogen forlængelse af den omhandlede foranstaltning efter miljøramme-bestemmelserne. Bestemmelserne i de respektive medlemsstaters afgiftslovgivning forekommer heller ikke at indeholde nogen sådan tidsbegrænsning. Kommissionen finder, at de omstændigheder, der er tale om i miljørammebestemmelsernes punkt 23, stadigvæk gør sig gældende i denne sag. I henhold til punkt 51.1 i miljøramme-bestemmelserne vil Kommissionen derfor kunne godkende yderligere støtte, men kun på betingelse af, at den gøres tidsbegrænset til højst 10 år.

(49) Som anført i 75. betragtning til beslutning 2006/323/EF, er betingelserne for anvendelse af reglerne i punkt 51.1(a) i miljørammebestemmelserne følgelig ikke opfyldt, og kun reglerne i punkt 51.1(b) finder derfor anvendelse i denne sag.

(50) Fra 1. januar 2004 falder beskatningen af mineralolie til dobbelt anvendelse og til anvendelse til andre formål end som brændsel og til mineralogiske processer uden for de harmoniserede fællesskabsforanstaltningers anvendelsesområde, og fritagelserne drejer sig følgelig efter denne dato om nationale afgifter pålagt i mangel af en fællesskabsafgift som omhandlet i punkt 51.1(b), andet led, i miljø-rammebestem-melserne. Ifølge denne bestemmelse skal de virksomheder, der nyder godt af fritagelsen, betale en »betydelig del« af den nationale afgift. Begrundelsen herfor er ønsket om at give dem et incitament til at øge deres miljøindsats. Det fremgår af formuleringen af punkt 51.1(b), første led, i rammebestemmelserne, der åbner mulighed for nedsættelser af harmoniserede afgifter, hvis de begunstigede betaler mere i afgift, end hvad der svarer til EU-minimumssatsen, *»så niveauet tilskynder virksomhederne til at arbejde for en forbedring af miljøbeskyttelsen.«* Det gælder også, hvor den nationale afgift er betydeligt højere end sammenlignelige afgifter i (nogle) andre medlemsstater,

således som det var tilfældet i Italien. Kommissionen har i sin beslutningspraksis ([21]) slået fast, at en andel på 20 % af den nationale afgift eller det fællesskabsminimum, der gælder for andre energianvendelser, som falder ind under direktiv 2003/96/EF (15 EUR pr. ton), kan anses for at udgøre en betydelig andel, selv om fællesskabsminimumssatsen ikke finder anvendelse på den pågældende energianvendelse. Kommissionen finder derfor, at kun en fritagelse på over 20 % af den nationale afgift eller over 15 EUR pr. ton, alt efter hvad der er lavest, kan anses for at være forenelig med fællesmarkedet, mens fritagelsen op til de 20 % eller op til 15 EUR pr. ton udgør uforenelig statsstøtte.

5.4.2 *Støttens forenelighed efter traktatens artikel 87, stk. 3, litra a), og andre bestemmelser*

(51) Af de grunde, der blev nævnt i betragtning nr. (78)-(81) og (82)-(86) i beslutning 2006/323/EF, kan støtten ikke anses for at være forenelig med fællesmarkedet efter traktatens artikel 87, stk. 3, litra a), og den falder heller ikke ind under undtagelsesbestemmelserne i traktatens artikel 87, stk. 2 og 3.

(52) Vurderingen af støtten bør ske med udgangspunkt i afsnit E.3.2 i miljøramme-bestemmelserne, da reglerne i dette afsnit tager hensyn til økonomiske faktorer, specielt tab af international konkurrenceevne som følge af manglende afgifts-harmonisering, og endog åbner mulighed for fuld afgiftsfritagelse for visse virksom-heder, forudsat at de indgår en aftale med den berørte medlemsstat om at forbedre deres miljøindsats. I denne sag er der imidlertid ikke indgået sådanne aftaler, og derfor kan en fuld afgiftsfritagelse ikke retfærdiggøres efter punkt 51.1(a) i miljøramme-bestemmelserne. Af de oplysninger om markederne for aluminiumoxid, som Kommis-sionen er i besiddelse af, fremgår det ikke desto mindre, at det vil være rimeligt at godkende en betydelig del af støtten, idet den i overensstemmelse med punkt 51(1)(b) i miljørammebestemmelserne kan retfærdiggøres af de generelt positive miljøresultater, der er opnået med indførelsen af afgifter. Denne godkendelse er imidlertid betinget af, at støttemodtagerne betaler mere end fællesskabsminimumssatsen eller den betydelige del af den nationale afgift, som skønnes at være nødvendig for at give virksomhederne et incitament til at forbedre miljøindsatsen. Der er ingen grund til at ty til andre bestemmelser i andre kommissionsmeddelelser med hensyn til den del af støtten, der ikke kan anses for at være forenelig med fællesmarkedet på grundlag af miljøramme-bestemmelserne.

([21]) Se f.eks. Kommissionens beslutning af 30.6.2004 i sag C42/2003 (EUT L 165 af 25.6.2005, s. 21), beslutning af 13.2.2002 i sag N449/01 (EFT C 137 af 8.6.2002, s. 24), beslutning af 11.12.2002 i sag N74/A/2002 (EUT C 104 af 30.4.2003, s. 9) og beslutning af 11.12.2001 i sag NN3A/2001 og NN4A/2001 (EUT C 104 af 30.4.2003, s. 10). Disse sager er særlig relevante, fordi de også drejede sig om fritagelser for energiafgift. Som et fingerpeg om, hvad Kommissionen på den anden side vil kunne anse for at være for lavt, henvises til Kommissionens beslutning om den delvise refusion af spildevandsafgiften i Danmark, beslutning af 3.4.2002 i sag NN30/A-C/2001 (EFT C 292 af 27.11.2002, s. 6).

(53) Da der ikke findes noget andet grundlag for at betragte støtten som værende forenelig med fællesmarkedet, er det kun den støtte, der som anført under nr. (50) opfylder kravene i miljørammebestemmelserne, der kan anses for at være forenelig.

6. **TILBAGESØGNING AF DEN UFORENELIGE STØTTE**

(54) I artikel 14, stk. 1, i forordning (EF) nr. 659/1999 fastsættes det, at når der træffes negative beslutninger om ulovlig støtte, skal Kommissionen bestemme, at den pågældende medlemsstat skal træffe alle nødvendige foranstaltninger til at kræve støtten tilbagebetalt fra støttemodtageren.

(55) I betragtning nr. (95)-(100) i beslutning 2006/323/EF redegøres der for, hvorfor den ulovlige og uforenelige støtte, der blev ydet frem til 2. februar 2002, på grund af principperne om berettigede forventninger og retlig forudselighed og andre over-ordnede fællesskabsretlige principper ikke skal tilbagesøges. I betragtning nr. 101 og 102 i nævnte beslutning forklares det dog også, hvorfor disse principper ikke er til hinder for tilbagesøgning af den ulovlige og uforenelige støtte, der er ydet fra 3. februar 2002 og indtil 31. december 2003. De argumenter, der blev anført i disse betragtninger, gælder tilsvarende for den støtte, der er ydet fra og med 1. januar 2004.

(56) Desuden kan udarbejdelsen og vedtagelsen af direktiv 2003/96/EF ikke have givet anledning til berettigede forventninger hos støttemodtagerne, og tilbagesøgning udelukkes heller ikke af retssikkerhedsprincippet. I betragtning nr. 32 i direktivets præambel henvises der til den pligt, medlemsstaterne i henhold til traktatens artikel 88, stk. 3, har til at anmelde statsstøtte, og det anføres udtrykkeligt, at *»dette direktiv foregriber ikke udfaldet af eventuelle fremtidige statsstøtteprocedurer i overens-stemmelse med traktatens artikel 87 og 88«*. At der i den betragtning tales om eventuelle *fremtidige* statsstøtteprocedurer kan ikke opfattes som en godkendelse af støtte, der var genstand for en procedure, som allerede var blevet indledt, da direktivet blev vedtaget. Samme formulering fandtes i øvrigt allerede i 6. betragtning i præamblen til beslutning 2001/224/EF, der forlængede undtagelserne indtil udgangen af 2006. I den begrundelse, der var vedlagt Kommissionens forslag til den beslutning ([22]), hedder det: *»Kommissionen foreslår (…) at forlænge de (…) undtagelser med to år, som kræver en nærmere undersøgelse, særlig i lyset af statsstøttereglerne (…). Intet i denne beslutning ændrer på medlemsstaternes pligt til i henhold til traktatens artikel 88 at anmelde statsstøtteprojekter til Kommissionen. Sådanne anmeldelser vil blive behandlet i henhold til traktatens artikel 87«*. I sommeren 2000 havde Kommissionen desuden allerede anmodet medlemsstaterne om at anmelde de her omhandlede foranstaltninger.

([22]) KOM(2000) 678.

(57) I betragtning nr. 22 i præamblen til direktiv 2003/96/EF hedder det, at *»energiprodukter skal generelt være underlagt fællesskabsregler, når de anvendes som brændsel til opvarmning eller motorbrændstof. Det er derfor i overensstemmelse med afgiftsordningens karakter og logik, at reglerne ikke omfatter dobbelt anvendelse af energiprodukter og anvendelse af energiprodukter til andet end brændsel til opvarmning eller motorbrændstof, samt til mineralogiske processer. […]«*. Selv om denne betragtning ikke henviser til traktatens artikel 87 og 88, kan den ikke fortolkes sådan, at den skulle indskrænke det statsstøttebegreb, der er nedfældet i traktatens artikel 87, stk. 1. Kommissionen forklarede, hvad der skulle forstås ved generelle foranstaltninger, i et internt arbejdspapir, hvori det anføres, at *»på dette område må situationen i hver enkelt medlemsstat analyseres med henblik på at definere det generelle punktafgiftssystem, der gælder på nationalt plan.«* ([23]) Dette papir blev drøftet på mødet i Rådets arbejdsgruppe den 14. november 2002. I papiret kommer man videre ind på, hvornår støtte i form af skatteforanstaltninger kan anses for at være forenelig med fællesmarkedet. I referatet af Rådets møde den 27. oktober 2003, hvor direktiv 2003/96/EF blev vedtaget, henvises der udtrykkeligt til de forklaringer, der blev givet på mødet i Rådets arbejdsgruppe den 14. november 2002.

(58) Selv om »dobbelt energianvendelse« ikke falder ind under direktiv 2003/96/EF, giver direktivets artikel 18 medlemsstaterne bemyndigelse til at fortsætte med at anvende de fritagelser, der er opført i bilag II til direktivet. Dette bilag indeholder de tre undtagelser, som denne beslutning drejer sig om, i den periode, der blev fastlagt med den seneste forlængelse i 2001, dvs. indtil 31. december 2006. Der er imidlertid ikke tale om en bemyndigelse efter statsstøttereglerne, for dem har Kommissionen kompetencen til at håndhæve. Det viser derimod netop, hvilken relevans betragtning nr. 32 potentielt kan have. Medlemsstaternes og støttemodtagernes påstand om, at Rådets bemyndigelse har forrang for statsstøttereglerne, er forkert.

(59) Da direktiv 2003/96/EF blev vedtaget, udtalte Kommissionen og Rådet i en fælleserklæring, at *»Kommissionen bør gøre sit yderste for at sikre, at de foranstaltninger, som medlemsstaterne træffer i overensstemmelse med undtagelserne og afgiftslempelserne i direktivet, skal betragtes som forenelige med statsstøtte-reglerne«*. Kommissionen må naturligvis handle inden for rammerne af de gældende statsstøtteregler, i denne sag i særdeleshed miljørammebestemmelserne. Under alle omstændigheder gælder denne erklæring ikke de fritagelser, som denne beslutning drejer sig om, eftersom de ikke falder ind under direktivet anvendelsesområde.

(60) Direktiv 2003/96/EF, det ovennævnte arbejdspapir og den ovennævnte fælleserklæring fra Kommissionen og Rådet har aldrig bekræftet, at der ikke forelå uforenelig statsstøtte. Der erindres om, at Kommissionen havde indledt proceduren efter artikel 88, stk. 2, og at enhver interesseret part kunne have anmodet Kommissionen om at træffe en endelig beslutning. At der var indledt en procedure efter artikel 88, stk. 2, bevirkede, at der ikke længere kunne bestå berettigede forventning om, at der ikke var tale om uforenelig statsstøtte.

(61) Beslutning 2001/224/EF og de tidligere rådsbeslutninger om fritagelserne var ikke statsstøttebeslutninger. Kommissionen har faktisk i mange år udtrykt tvivl om fritagelsernes forenelighed med statsstøttereglerne.

(62) Hvad angår varigheden af behandlingen af denne sag, fandt Kommissionen det nødvendigt at afvente vedtagelsen af direktiv 2003/96/EF og forlænge proceduren ved beslutning 2006/323/EF for at indhente medlemsstaternes bemærkninger angående situationen i hver medlemsstat efter gennemførelsen af direktiv 2003/96/EF, der åbnede flere muligheder. Under alle omstændigheder burde en »forsigtig erhvervs-leder« være klar over, at så snart der er iværksat en undersøgelse af formodet ulovlig støtte, og denne undersøgelse viser, at støtten er uforenelig med traktaten, så vil konsekvensen næsten uundgåeligt være, at Kommissionen vil kræve støtten tilbage-søgt. Medlemsstaterne og støttemodtagerne kunne have presset på for at få Kommis-sionen til at færdigbehandle sagen hurtigere, hvis de havde ønsket at overveje alternative investeringer eller alternative foranstaltninger for at efterkomme miljørammebestemmelserne.

(63) Støttemodtagerne kan derfor ikke have nogen berettigede forventninger, som kan bevirke, at den uforenelige statsstøtte efter 31. december 2003 ikke skal tilbagesøges, og heller ikke retssikkerhedsprincippet er til hinder for en tilbagesøgning.

7. SUSPENSION AF UDBETALINGEN AF UFORENELIG STØTTE

(64) I sin dom i sag C-355/95P, *Textilwerke Deggendorf GmbH (TWD) mod Kommissionen,* statuerede Domstolen, at *»når Kommissionen undersøger, om en statsstøtte er forenelig med fællesmarkedet, skal den tage hensyn til alle relevante forhold, herunder i givet fald den sammenhæng, hvori statsstøtten indgår, og som allerede er blevet vurderet i forbindelse med en tidligere beslutning, samt de forpligtelser, denne tidligere beslutning måtte medføre for en medlemsstat«*. Ifølge Domstolen kunne spørgsmålet om, hvorvidt en ny støtte var forenelig, afhænge af eksistensen af en tidligere ulovlig støtte, der ikke er blevet tilbagebetalt, da disse forskellige støtteforanstaltningers kumulative virkning kunne fordreje konkurrencen på fællesmarkedet betydeligt. Når Kommissionen tager stilling til en statsstøttes forenelighed med fællesmarkedet, har den derfor beføjelse til at tage hensyn til såvel den kumulative virkning af denne støtte sammen med en tidligere ydet støtte og til den omstændighed, at den tidligere ydede støtte ikke er blevet tilbagebetalt ([24]).

(65) På grundlag af denne retspraksis tager Kommissionen derfor i sin vurdering af en ny støtteforanstaltning hensyn til, at støttemodtagerne måske ikke har efterkommet en tidligere kommissionsbeslutning med påbud om at tilbagebetale tidligere ulovlig og uforenelig støtte. I sådanne

([23]) Se fodnote 17.

([24]) Sml. 1997, s. I-2549, præmis 25-27.

sager undersøger Kommissionen, hvilke virkninger kumulationen mellem den nye støtte og den gamle, uforenelige støtte, som endnu ikke er blevet tilbagebetalt, har for støttemodtagerne.

(66) Frankrig, Irland og Italien har endnu ikke i praksis tilbagesøgt den støtte, som Kommissionen fandt uforenelig i beslutning 2006/323/EF ([25]). De beløb, der skal tilbagesøges, udgør ifølge medlemsstaternes beregninger henholdsvis 786 668 EUR, 8 095 881,43 EUR og 6 612 489,02 EUR ekskl. renter. Denne beslutning har desuden også påvist, at der er ydet uforenelig støtte i en yderligere periode, som også bør tilbagesøges. Disse støttebeløbs kumulation med støtte, der i øvrigt er forenelig støtte, vil fortsætte med at fordreje konkurrencen på en måde, der er i strid med den fælles interesse, og der er ikke fremført noget argumenter, der kunne retfærdiggøre en sådan fordrejning. Enhver udbetaling af uforenelig støtte som beskrevet ovenfor under nr. 50 bør derfor stilles i bero, indtil al uforenelig støtte er blevet tilbagesøgt fra støttemodtagerne.

8. **KONKLUSION**

(67) Kommissionen har draget den konklusion, at de punktafgiftsfritagelser for svær brændselsolie anvendt til aluminiumoxidproduktion, som Frankrig, Irland og Italien har indrømmet fra 1. januar 2004, udgør statsstøtte jf. traktatens artikel 87, stk. 1. Støtten er delvis uforenelig med fællesmarkedet, da støttemodtagerne ikke betalte nogen betydelig del af afgiften. Den del af fritagelsen, der overstiger de 20 % af den afgifts, der ellers skulle have været betalt, eller 15,00 EUR pr. ton, alt efter hvilket beløb der er lavest, kan anses for at være forenelig med fællesmarkedet på betingelse af, at fritagelsen gælder i højst 10 år, hvorefter støttens forenelighed må tages op til ny vurdering. Den resterende støtte bør erklæres uforenelig med fællesmarkedet.

(68) Det bør pålægges Frankrig, Irland og Italien at tage alle nødvendige skridt til at tilbagesøge den ulovlige støtte, der er ydet fra 1. januar 2004 og derefter, fra støttemodtagerne.

(69) Det bør påbydes Frankrig, Irland og Italien at stille fritagelserne i bero, indtil de fra de respektive støttemodtagere har tilbagesøgt den støtte, der er fundet uforenelig med fællesmarkedet ved beslutning 2006/323/EF og nærværende beslutning.

(70) De franske, de irske og de italienske myndigheder bør omgående videresende en kopi af denne beslutning til støttemodtagerne —

([25]) Beslutningen er indbragt for EF-Domstolen, men i overensstemmelse med EF-traktatens artikel 242 har dette ikke opsættende virkning.

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

De fritagelser fra punktafgift, som Frankrig, Irland og Italien fra 1. januar 2004 har ydet for svær brændselsolie anvendt til produktion af aluminiumoxid, udgør statsstøtte som omhandlet i traktatens artikel 87, stk. 1.

Artikel 2

Den i artikel 1 omhandlede støtte er forenelig med fællesmarkedet, i det omfang støtte-modtagerne betaler mindst 20 % af den punktafgift, de ellers skulle have betalt, eller et beløb svarende til det minimumsafgiftsniveau, der er fastsat i direktiv 2003/96/EF (15,00 EUR pr. ton), alt efter hvilket beløb der er lavest, på betingelse af, at støtten er tidsbegrænset til højst 10 år.

Artikel 3

Den i artikel 1 omhandlede støtte er uforenelig med fællesmarkedet, i det omfang støttemodtagerne ikke betaler mindst 20 % af den punktafgift, de ellers skulle have betalt, eller et beløb svarende til det minimumsafgiftsniveau, der er fastsat i direktiv 2003/96/EF (15,00 EUR pr. ton), alt efter hvilket beløb der er lavest.

Artikel 4

1. Frankrig, Irland og Italien træffer de nødvendige foranstaltninger for at tilbagesøge den i artikel 3 omhandlede ulovlige statsstøtte fra støttemodtagerne.

2. Tilbagesøgningen skal ske uophørligt og i overensstemmelse med national lovgivning, hvis denne giver mulighed for at efterkomme beslutningen hurtigt og effektivt.

3. Den støtte, der skal tilbagebetales, pålægges renter fra det tidspunkt, den blev udbetalt til støttemodtagerne, og indtil den er blevet tilbagebetalt. Renterne beregnes i overensstemmelse med bestemmelserne i kapitel V i Kommissionens forordning (EF) nr. 794/2004 ([26]).

4. Frankrig, Irland og Italien skal med virkning fra datoen for denne beslutnings meddelelse standse enhver udbetaling af den i artikel 3 omhandlede støtte.

5. Frankrig, Irland og Italien drager omsorg for, at denne beslutning efterkommes senest fire måneder efter meddelelsesdatoen.

Artikel 5

Frankrig, Irland og Italien suspenderer udbetaling af den i artikel 2 omhandlede støtte til støttemodtagere, som endnu ikke har tilbagebetalt støtte, der i beslutning 2006/323/EF blev fundet uforenelig med fællesmarkedet, og den i artikel 3 omhandlede støtte, i det omfang den er ulovligt udbetalt til støttemodtagerne, med pålæg af renter.

([26]) EUT L 140 af 30.4.2004, s. 1.

Artikel 6

1. Frankrig, Irland og Italien holder Kommissionen underrettet om udviklingen i de foranstaltninger, der på nationalt plan træffes for at efterkomme denne beslutning, indtil beslutningen er fuldt efterkommet.

2. Senest to måneder efter meddelelsen af denne beslutning underretter Frankrig, Irland og Italien Kommissionen om det samlede beløb, der skal tilbagesøges fra støttemodtagerne, med angivelse af såvel hovedstol som renter efter tabellen i bilaget, og indsender en detaljeret beskrivelse af de foranstaltninger, der allerede er truffet eller som påtænkes truffet med henblik på at efterkomme denne beslutning. Inden for samme frist indsender de til Kommissionen enhver dokumentation for, at støttemodtagerne er blevet beordret til at tilbagebetale støtten.

3. Senest to måneder efter meddelelsen af denne beslutning indsender Frankrig, Irland og Italien dokumentation til Kommissionen for, at de har efterkommet artikel 6.

4. Efter udløbet af de i stk. 2 og 3 fastsatte frister fremsender Frankrig, Irland og Italien efter anmodning fra Kommissionen en rapport om de foranstaltninger, der allerede er truffet eller som påtænkes truffet med henblik på at efterkomme denne beslutning. Denne rapport skal tillige indeholde detaljerede oplysninger om de støttebeløb og rentebeløb, der allerede er tilbagesøgt fra støttemodtagerne.

Artikel 7

Denne beslutning er rettet til Den Franske Republik, Irland og Den Italienske Republik.

Udfærdiget i Bruxelles, den 7. februar 2007.

På Kommissionens vegne

Neelie KROES

Medlem af Kommissionen

BILAG

Oplysninger om modtaget støtte, endnu ikke tilbagebetalt støtte og allerede tilbagebetalt støtte (*)

Støttemodtager	Samlet støtte modtaget under ordningen	Samlet støtte at tilbagebetale (Hovedstol)	Samlet beløb allerede tilbagebetalt	
			Hovedstol	Rente

(*) I mio. national valuta.